

Interview

Cherish Menzo: In ‘Jezebel’ onderzoek ik wat mij triggert

Dans Tijdens Julidans x WhyNot: Off venue ontrafelt Cherish Menzo in de solo ‘Jezebel’ het fenomeen video vixen: van trofeevrouw tot autonome power lady die haar erotisch kapitaal welbewust verzilvert.

- [Francine van der Wiel](#)

1 juli 2020 om 14:57

Leestijd 4 minuten

Ze is het helemaal: bontjas, latex bikini, enorme gouden ketting, griezelig lange nagels en glimmende caps om haar voortanden. Ze tuit en likt haar lippen, maakt een zuigmondje. En ze twerkt. Haar torso kronkelt en golft, haar bekken stoot. In haar solo *Jezebel* portretteert danseres en choreografe Cherish Menzo (32) de *video vixens* die sinds de jaren negentig de (vaak vrouwonvriendelijke) hiphopclips verfraaien; jonge, vooral zwarte vrouwen die hun lichaam op een presenteerblaadje aanbieden aan de rapper van dienst – vroeger vrijwel zonder uitzondering mannen, macho’s in het kwadraat. Ze is het helemaal, en ze is het helemaal niet. Want in *Jezebel* manipuleert Menzo welbewust de blik van de kijker in een spel van vervorming, verleiding en vervreemding, waardoor het

beeld de onderworpen hiphop *honey* transformeert naar dat van een krachtige, zelfs intimiderende vrouw die eigen baas is over haar erotisch kapitaal.

Ik wilde een technische danseres worden en gewaardeerd en erkend worden vanuit een westers perspectief

Menzo heeft een complexe verhouding met het fenomeen ‘video vixen’. Als tiener keek ze naar hen op en als ze uitging met vriendinnen, bewoog ze zoals haar toenmalige rolmodellen. Maar er was wel iets in die identificatie. Pas later begreep ze wat. „Destijds waren er in de hiphopcultuur weinig vrouwen met mijn kleur en postuur, ze waren lichter getint en curvy.” Het enorme opblaaspak waarin Menzo zich in *Jezebel* hult, verwijst naar die ronde lichaamsvormen – en naar een videoclip (*The Rain*) van hiphop superwoman Missy Elliot. Zelf heeft Menzo de gestroomlijnde fysiek van haar vader Stanley, voetbalcoach en ex-topvoetballer. „Uiterlijk stonden de vixens dus v er van mijn realiteit. Destijds had ik veel moeite met mijn donkere huidskleur. Die heb ik echt moeten leren waarderen.”

Cherish Menzo

Foto Bas de Brouwer

Met *Jezebel* won Menzo de Best of Fringe Award en de International Bursary van het Amsterdam Fringe Festival. De jury van de BNG Bank Prijs 2020 nomineerde Cherish Menzo (uitreiking in 2021) én deze krant zette haar op [de lijst met 101 talenten](#).

Voor *Julidans x Why Not: Off Venue* past zij de solo aan voor een optreden in de Kas Keerweer. De kas is een van de locaties in een performanceparcours in Amsterdam De Baarsjes. De locatieversie is een bescheiden vervanging van haar oorspronkelijk geplande optreden op Julidans én andere internationale festivals, want Menzo stond op het punt van doorbreken toen de coronacrisis uitbrak.

„Maar ik mag van geluk spreken”, zegt ze. „Alle programmeurs kijken naar mogelijkheden later dit jaar of volgend seizoen, dus ik heb perspectief. Het is heerlijk om dit nu toch nog eens met het publiek te delen, al voel ik me ook verantwoordelijk voor hun veiligheid en gezondheid.”

Hokje

Menzo's houding ten opzichte van de video vixens was intussen sceptischer geworden: dít was dus het beeld van de zwarte vrouw in de massamedia. Tijdens haar dansopleiding aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten had zij haar hiphopachtergrond en andere 'zwarte' stereotypes zo veel mogelijk van zich afgeschud, bang om in dat hokje geduwd te worden. „Ik wilde een technische danseres worden en gewaardeerd en erkend worden vanuit een westers perspectief. Daar paste de video vixen niet bij.”

Ik zie jullie. Ik waardeer jullie, maar zien jullie ons ook?

Tijdens haar stage werkte ze samen met de Guadeloupse choreograaf Léo Lerus, een zwarte choreograaf die ook bij de befaamde [Batsheva Dance Company](#) en [Sharon Eyal & Gai Behar](#) had gedanst. „Dat was een openbaring; een zwarte man, technisch getraind, maar hij gebruikte zijn lichaam met een vrijheid die heel herkenbaar voelde. Terwijl ik al die jaren juist zo had gevochten om maar aan het gangbare beeld te voldoen en niet automatisch als hiphopper te worden gezien. Ineens werd dat losgetrokken. Ik kon de verschillende achtergronden en dansvormen omarmen die ik in mijn lichaam berg.”

Voor ze in 2019, zes jaar na haar afstuderen, met *Jezebel* haar hiphopachtergrond thematiseerde, danste ze in internationale producties van onder anderen Olivier Dubois, Eszter Salamon en Jan Martens en presenteerde zij eigen creaties. Steeds, realiseert ze zich, gestileerd volgens de gebruiken van de westerse/witte hedendaagse danscultuur. „*Jezebel* is het tegenovergestelde. Ik heb de ruimte gevonden om te onderzoeken wat mij triggert, op mijn manier. Heel bevrijdend.”

Cherish Menzo

Foto Annelies Verhelst

Verantwoordelijkheid

Toch houdt ze een zekere beduchtheid voor de manier waarop zij door een deel van het publiek wordt gezien. Ze merkt dat ze nerveuzer is over het oordeel van

een zwart publiek. „Tegenover hen voel ik zaken als representatie en mijn verantwoordelijkheid daarin zwaarder wegen. Zullen zij de solo niet zien als belachelijk maken? Voor mij is het witte publiek bekender, daar heb ik meer zelfvertrouwen gekregen. Ik ben heel geraakt en vereerd door de mogelijkheden die mij na school zijn geboden. Maar altijd blijft er dat stemmetje: ik hoop niet dat het om mijn huidskleur is.”

Natuurlijk houdt het maatschappelijke debat over racisme en discriminatie ook haar bezig. Menzo was een van de ruim 600 kunstenaars van kleur die [in een open brief](#) („Wij zien jullie, witte kunst- en cultuursector”) het witte kunstestablishment aanspraken op de verantwoordelijkheid om werkelijk inclusief en divers te worden. „Ik heb tijdens mijn opleiding goed gekeken hoe ik moet manoeuvreren om gezien te worden, om te passen in het systeem. Dus ja, ik zie jullie. En ik waardéér jullie, maar zien jullie ons ook? Die dialoog moeten we voeren, met zijn allen, want de complexiteit van het thema is enorm. Er is nu te veel sprake van verschillende kampen.

„Waar ik voor vrees, is dat degenen die het voor het zeggen hebben blijven hangen in ‘vinkjes’. Zwarte danser? Vinkje. Zwarte maker? Vinkje. Maar we slaan de plank mis als we denken dat we er daarmee zijn. Dit is een dialoog die blijvend gevoerd moet worden.”

Julidans x WhyNot: Off Venue, 3 en 4 juli. Inl: julidans.nl